

Artist statement

In the works of Ragnhild May the boundary between artificial and natural, material and immaterial, work and tool are blurred, and childish and feminine elements are distorted until they become monstrous. In performance, sculpture, installation and music publishing she challenges fixed categories and explores overlooked acoustic phenomena and their effects on the human sensory system. The categories become porous; they begin to leak.

Instruments (from Latin *instrumentum* “tool”) are, like other tools, created with the human body as a starting point and as extensions of it. The flute as an extension of the lungs, the vocal cords and the oral cavity – an expansion of the human voice. This cyborg-aspect, with its associations to sci-fi, simultaneously points to the future and to the present, where human and machine already are closely entangled, and plays a big part in the artistic practice of May. In the performance piece *The Flute Player* (2015, 2019) she literally connects herself with the instrument by wearing a suit of more than 100 recorders, out of which she plays two while a vacuum cleaner plays the rest. In the work *Modular Organ* (2017) she also explores the relation between human and technology. The work consists of a self-built transportable organ which she plays while a singer produces sounds so similar to those of the organ that the two voices blend, and it is impossible to distinguish between human and machine.

In other works, the human is entirely absent. The site-specific work *Vindspejl* (2017) is a sound sculpture created for Ofelia Plads in the Harbour of Copenhagen which is often very windy. The sculpture produces sound in interaction with its surroundings. The sound of the wind is recorded by microphones in the sculpture and is transmitted by speakers, resulting in the appearance of acoustic phenomenon the Doppler effect.

May’s method is at once investigative, humorous and playful. She draws on music theory from different times in history, feminist thinking, computer technology and physics and builds instruments that produces new sounds. She works with sound as a physical material and with an eye for the musical potential of the instruments as well as their sculptural and aesthetic qualities. The composition is present in the construction of the instrument, and the draft makes up some form of notation. May is interested in expanding the understanding of what sound is and can be. One of the ways in which she does this is by looking at the margins of music for tones and acoustic phenomena that are not appreciated in the Western music tradition and therefore lies outside of what we normally regard as beautiful and correct.

In the performance work *TECHNO* (2019) May explores past ideas of the future's intelligent technologies and early computer technology. She constructed a self-playing organ-like instrument controlled by a punch card-score and combined inventions from the Enlightenment with new technology. As in *Modular Organ* she works with the psychoacoustic phenomenon binaural beating – beat-like sounds appearing when two low frequencies, that are close to each other, shift.

Instruments associated with children, the novice, and the feminine like recorders and toy instruments are reoccurring elements. May enlarges and multiplies the instruments and their sounds, until they become monstrous, and the childish and feminine connotations become distorted. An example is *Now I will Rest on my Laurels - Rest until the Doomsday Trumpet Sounds (Composition for Glissandi, Circular, Linear etc.)* (2016) – a self-playing instrument consisting of toy flutes – slidewhistles – and a crank mechanism that causes them to produce sounds like sirens.

The interest in children's culture and feminine culture is also unfolded in the video work *Wannabe* (2018) that consists of videos made by young girls for a Spice Girls competition held by Danish television in 1997. And in the sculpture work *Stiletto is a Dagger!* (2019) the feminine is distorted until it becomes grotesque. The thin, pointed heels of stilettos cast in bronze are extended and multiplied, making the shoes resemble weapons. The monstrous, cyborgs and hybrids are present on many levels in the works of May. There is an interest in the composite and the inhomogeneous – that which is not easily categorized. And in addition, a series of deconstructing actions: shifting, doubling, enlarging, distorting. All of it part of a practice that challenges fixed categories and understandings. The familiar reality shifts, hybrids and new meaning appear.

Artist Statement

I Ragnhild Mays værker sløres grænsen mellem kunstig og naturlig, materiel og immateriel, værk og værktøj, og det barnlige og feminine forvrænges til det nærmer sig det monstrøse. Gennem performance, skulptur, installation og musikudgivelse udfordrer hun fasttømrede kategorier og undersøger oversete akustiske fænomener og deres indvirkning på menneskets sanseapparat. Kategorierne bliver utætte, de begynder at lække.

Instrumenter (af latin *instrumentum* ”redskab”) er, som andre redskaber, skabt med udgangspunkt i menneskekroppen og som forlængelser af den. Fløjten som en forlængelse af lunger, stemmelæber og mundhule, en udvidelse af den menneskelige stemme. Dette cyborg-aspekt, der med sine scfi-fi-associationer på én gang peger ud i fremtiden og ind i samtiden, hvor menneske og maskine allerede er tæt sammenfiltrede, spiller en stor rolle i Mays kunstneriske praksis. I performanceværket *Fløjtespilleren* (2015, 2019) kobler hun sig helt konkret sammen med instrumentet ved at iklæde sig en dragt af over 100 blokfløjter, hvoraf hun spiller på to, og en støvsuger spiller på de andre. Også i værket *Modular Organ* (2017) udforsker hun forholdet mellem teknologi og menneske. Værket består af et selvbygget transportabelt orgel, som hun spiller på, mens en sanger producerer lyde, der ligger så tæt op ad orglets, at stemmerne smelter sammen, og der ikke kan skelnes mellem menneske og maskine.

I andre værker er mennesket helt trukket ud. Det stedsspecifikke værk *Vindspejlet* (2017) er en lydskulptur skabt til Ofelia Plads i Københavns Havn, hvor det ofte blæser. Skulpturen skaber lyd i samspil med de omgivelser, den er udstillet i. Lyden af vinden optages af mikrofoner i skulpturen og udsendes af højttalere, så det akustiske fænomen Dopplereffekten opstår.

Mays metode er på én gang undersøgende, humoristisk og legesyg. Hun trækker på musikteori fra forskellige tider, feministisk tænkning, computerteknologi og fysik og bygger instrumenter, der kan producere helt nye lyde. Hun arbejder med lyd som et fysisk materiale og med blik for instrumenternes musikalske potentiale såvel som deres skulpturelle og æstetiske kvaliteter. Kompositionen er til stede i konstruktionen af instrumentet, skitsen er en form for notation. May er interesseret i at udvide forståelsen af, hvad lyd er og kan være. Det gør hun bl.a. ved at søge i randzonerne af musikken efter toner og akustiske fænomener, der ikke værdsættes i den vestlige musiktradition og derfor ligger uden for det, vi normalt forstår som smukt og rigtigt.

I performanceværket *TECHNO* (2019) undersøger May fortidens forestillinger om fremtidens

intelligente teknologier og tidlig computerteknologi. Hun konstruerede et selvspillende orgellignende instrument, som styres af et hulkortspartitur, og kombinerede opfindelser fra oplysningstiden med ny teknologi. Som i *Modular Organ* benytter hun det psykoakustiske fænomen binaural beating – slaglignende lyde, der opstår, når to dybe frekvenser, der ligger tæt på hinanden, forskydes.

Instrumenter, der associeres med noget barnligt, feminint og begynderagtigt, som blokfløjter og legetøjsinstrumenter, er genkommende. May forstørrelser og mangfoldiggør instrumenterne og deres lyde, til de bliver monstrøse, og det barnlige og naive forskydes. Et eksempel er *Nu vil jeg hvile paa mine lavrbær - hvile til dommedagsbasunen skal lyde (Komposition for Glissandi, Circular, Linear ect.)* (2016) – et selvspillende instrument bestående af legetøjsfløjter – slidewhistles – og en krumtapmaskine, der får dem til at producere lyd som en sirene.

Interessen for børnekultur og feminin kultur udfoldes også i videoværket *Wannabe* (2018), som består af videoer lavet af unge piger til en Spice Girls-konkurrence, dansk tv afholdt i 1997. Og i skulpturværket *Stiletto is a Dagger!* (2019) forvrænges det feminine, til det nærmer sig det groteske. Stiletsko støbt i bronze, hvis syletynde hæle forlænges og flerdobles, så skoene kommer til at minde om våben. Det monstrøse, cyborgs og hybrider er til stede på flere niveauer i Mays værker. Der er en interesse for det sammensatte og uhomogene – det, der ikke let kan kategoriseres. Og dertil en række handlinger af dekonstruerende karakter: forskydning, fordobling, forstørrelse, forvrængning. Alt sammen en del af en praksis, der bryder med vante kategorier og opfattelser. Den velkendte virkelighed forskyder sig, hybrider og nye betydninger opstår.

Den velkendte virkelighed forskyder sig, hybrider og nye betydninger opstår.